

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

หาพระกราบยากแล้วเดี๋ยวนี้

ก่อนจึงหัน

พระที่มาอยู่วัดนี้ออกไปนอกวัด หัวหน้าไม่ทราบและรองหัวหน้าไม่ทราบ ออกไปสู่มลีสู่หม่าให้ระวังให้ตี เราเคยขับพระตลอด ๆ นะ พอมองเห็นเรื่องราวชัดเจนแล้วว่าออกไปแบบที่ว่าดูไม่ได้ว่างั้นเถอะ ไล่เลย ๆ เราชี้เกียจวินิจฉัย เราดูด้วยตาของเราเองแล้วไล่เลย หัวหน้ามี รองมี หลักธรรมวินัยมี ทำไมไม่ดู แล้วระวังให้ตีนะพระวัดนี้ ไล่เลยเรื่อย ๆ นี้ เมื่อวานนี้พระองค์หนึ่งไล่ออกไปแล้วกลับมา เอามาฝากเราไล่ทั้งแม่ทั้งลูกเลยเมื่อวานนี้ นี้เราไล่ออกไปแล้วเราจำได้นะ ออกไปทั้งแม่ทั้งลูกบอกอย่างนี้เลย แล้วออกไปหรือยัง ให้ออกไปนะ ให้ออกต้องออก อยู่ไม่ได้นะ ถ้างงพูดอะไรลงเต็ด-เต็ดขาดจริง ๆ การปกครองไม่อย่างนี้ไม่ได้ มันยั่วเย้า ๆ ดูไม่ได้นะ เลอะ ๆ เทอะ ๆ เข้าไปหมด

วัดนี้กำลังถูกเหยียบย่ำด้วยความเพ่นพ่านของพระ เข้ามาไม่มีหลักธรรมหลักวินัยนี้ชิมันสำคัญมาก ดูไม่ได้นะ เราก็มองไม่เห็นเพราะงานเรามากต่อมาก คอยมองเอาจุดสำคัญ ๆ ถ้างงเราไปเห็นต่อหน้าเราแล้ว มาสืบพระดูเรื่องราวแล้วไล่เลยไม่ยาก เลอะเทอะนี้พระ แล้วประชาชนญาติโยมก็เหมือนกัน มันเลอะเทอะแบบเดียวกันหมด วัดนี้กลายเป็นวัดสำเพ็งไปแล้วนะ เลอะขนาดนั้นละ มองไม่เห็นนะ โอ๊ย มันกำลังเวลานี้ศาสนา พระเถระเรานี้เหยียบย่ำทำลายศาสนา วัดป่าบ้านตาดตัวสำคัญ ได้เคยไล่พระออกจากวัดป่าบ้านตาดอยู่เสมอ ดีไม่ดีถ้าหากว่าหลงตาผิด หลวงตานี้จะต้องถูกไล่ ออก หลวงตาไล่ตัวเองออกอย่างไร้ใครเลย ธรรมะและวินัยไม่มีเอียง ตรงเป้ง ๆ ใครผิดเอาตามนั้น ๆ เลยนะ

ให้ระวังนะพระเหล่านี้ เราสอนไม่รู้ก็ครั้งก็หน เราไล่พระออกจากวัดนี้ไม่รู้ก็ร้ายแล้วนะ เมื่อวานนี้ก็มาเจอกันอีกจำหน้าได้ นี้ขับแล้ว ให้ตามนะ ถ้างงไม่ออกให้แหกกันออกไปเลย นี้พระเนรเทศให้บอกอย่างนั้น มันเลวเข้าไปทุกวัน ๆ ดูไม่ได้นะ ทำไมพระเราถึงหน้าด่านขึ้นทุกวัน ๆ อย่างนี้นะ บวชเข้ามาในศาสนาทำอะไร แทนที่จะทำศาสนาให้เจริญ ยิ่งเป็นฟืนเป็นไฟเผาไหม้ศาสนาเหล็กไปตาม ๆ กันหมด มีพระมากเท่าไร วัดมากเท่าไร ศาสนายิ่งจมไป ๆ ด้วยความเหลวแหลกแหวกแนวของพระ เราพูดทั่วไปหมดนี้ มันดีมันชั่วมีด้วยกันอยู่ทุกแห่งทุกหน พูดตามความดีความชั่วซึ่งมีอยู่ในพวกสัตว์ทั้งหลายนี้แหละ

ระวังให้ตื่นะ เราเรียกว่าหย่อนยานสุดขีดแล้ว เลยจากนี้ไม่ได้แล้วนะ เราหย่อนยานสุดขีดทุกอย่าง ๆ หย่อนลงไปหมดเลยนะ แล้วยิ่งเหยียบหัวพระพุทธเจ้าขึ้นไปโดยลำดับ ๆ ไม่สนใจธรรมวินัยเลยนี้ ยังไงจะต้องเอากันแน่ ๆ วัดนี้ถ้าเวลาเด็ด-เด็ดจริง ๆ คอขาด-ขาดเลย เอาธรรมวินัยเทิดทูน หัวเราไม่มีความหมายอะไร ธรรมวินัยนั้นแหละศาสดาองค์เอก จำเอานะ นี่เข้ามาเรื่อย ๆ วันนี้เท่าไรแล้ว หือ มีกี่องค์ (๓๙ องค์ครับผม) นั่นนะ ๓๙ เห็นไหม มันลดหย่อนเมื่อไร มีแต่เลอะ ๆ เทอะ ๆ เข้ามานะ ไม่ได้มาสำเหนียกศึกษา ผู้หนัก-หนักจะตายในวัดนี้นะ ผู้หนัก-หนักมาก เราเคยเป็นผู้ใหญ่ผู้น้อยมาแล้ว ผู้หนัก-หนักมาก ผู้เป็นขอนแก่นทั้งท่อนรายไหนมีเยอะ นี่ละพวกให้แบกให้หาม

แบกคนทั้งขี้ หามคนทั้งขี้ มันเหม็นจะตายนะ นี่แบกพระทั้งขี้ยาให้เห็นเลยนะ มันดูไม่ได้ เลอะเทอะเข้าไปทุกวัน ๆ ยังไงกันนี้ พวกมาวัดมานี้ก็เหมือนกัน ให้ระวังให้ดีพวกนั้นนะ มันมาหาอยู่หากินเฉย ๆ มันไม่ได้มาหวังศีลหวังธรรมนะ สُرุษุสُر่ายหน้าด่าน มันอยู่กับพวกนี้ ว่าไม่เห็นหรือ ดูอยู่ตลอดเวลาไม่พูดเฉย ๆ นี่นะ นี่ถึงกาลเวลาพูดเตือนให้รู้ณะ อย่ามาเฟ้น ๆ ฟ่าน ๆ มาหาอยู่หากิน ไม่สนใจกับคุณธรรมความดี สมกับเข้ามาในวัดในวาเลย ดูไม่ได้นะ อย่าเข้ามาดีกว่า เราอยู่คนเดียวเราดีไม่ต้องยุ่งกับใคร เราอยู่คนเดียวสบาย ๆ ไอ้ที่มันทุกซกั้เพราะความยุ่มยาม ๆ นี่ จำให้ดีทุกคนนะ ให้พร

หลังจ้งหัน

วัดนี้ก็สร้างมาดูเหมือนปี ๙๘ ปลายปี เดือน พฤศจิกายน ๙๘ สร้างวัดที่นี่ ๙๙ ก็ได้พรรษาเรื่อยมา ดูเหมือน ๔๖ ปีนะ ที่สร้างวัดนี้มาได้ ๔๖ ปี นี่ก็นานเหมือนกัน เราก็อยู่ประจำที่นี่ ๔๖ ปีติด ๆ กันเลย ดูไม่ได้ไปจำพรรษาที่ไหน จำที่นี้ติด ๆ กันเลยเรื่อยมาถึง ๔๖ ปีนี้ นานถึง ๔๖ ปี

วงราชการเรานี้เรียกว่าเป็นพ่อเป็นแม่ของชาติ วงราชการแต่สูงสุดลงมา ประหนึ่งว่าเป็นพ่อเป็นแม่ของชาติของเรา ให้เหมาะสมกับเราเป็นชาวพุทธแล้ว ไปที่ไหนเราไม่ควรที่จะผ่านไปเปล่า ๆ ทั้ง ๆ ที่มีวัด มีครูบาอาจารย์ พระที่ท่านปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบขวางหน้าเราอยู่ เราไม่ควรที่จะผ่านไปแบบเฉย ๆ เมย ๆ นี่เป็นความจริงจางในวงชาติของเราเกี่ยวกับหัวหน้า หัวหน้าเป็นสำคัญมาก เช่นอย่างในวัดนี้ก็อยู่ที่หัวหน้าเหมือนกัน เลอะ ๆ เทอะ ๆ ก็ขึ้นอยู่กับหัวหน้า ดีก็อยู่กับหัวหน้า ที่นี้วงราชการเราเป็นวงรับผิดชอบทั้งชาติทั้งศาสนา สำหรับวงราชการต่าง ๆ นับแต่ผู้ใหญ่ลงมา เป็นผู้รักใคร่ใกล้ชิดกับศีลกับธรรม

เฉพาะอย่างยิ่งเรื่องพุทธศาสนาของเรา เป็นศาสนาชั้นเอกแล้ว ไม่มีศาสนาใดจะเสมอ เราเอามาเทียบกันตามหลักความจริงก็คือว่า พระพุทธศาสนาของเรานี้เป็นศาสนาของผู้สิ้นกิเลส พระพุทธเจ้าสิ้นกิเลส ความผิดพลาดอยู่กับกิเลส มีมากมีน้อย ความผิดพลาดจะมีอยู่นั้น กิเลสสิ้นไปจากพระทัยโดยสิ้นเชิง ความผิดพลาดจึงไม่มี มีแต่ความถูกต้องตั้งงามล้วน ๆ นี้เรียกว่าพุทธศาสนาของเรา แล้วผู้สืบทอดมรดกของพุทธศาสนามาก็คือพระสงฆ์ พระสงฆ์ที่ตั้งใจปฏิบัติดีตามหลักธรรมหลักวินัยซึ่งเป็นองค์แทนศาสดาแล้ว อยู่ที่ไหนเย็นไปหมด นี่ศาสนาแท้มีฤทธิ์มีเดชทางความดีมากที่สุด เดี่ยว เช่นเดียวกับทางชั่ว มันก็มีฤทธิ์มีเดชทางความเดือดร้อนเสียหาย จนกระทั่งฉิบหายได้จากความชั่ว ทางความดีมีศาสนาเป็นรากฐานสำคัญ ก็ทำโลกทำบุคคลผู้ปฏิบัติตามให้ดี จนกระทั่งถึงขั้นดีเยี่ยมได้เลย

ชาวพุทธเราในวงราชการเราวิตกวิจารณ์ถึงกับพูดออกมากก็มี พูดแล้วต้องออกทางวิทญู เพราะการสอนนี้สอนทั่วโลก ธรรมครอบโลกธาตุจึงสอนได้ทั่วโลก ไม่ว่าโลกมนุษย์ เทวดา อินทร์ พรหม เปรต ฝี่ สอนได้ทั้งนั้น ถ้าผู้มีความสามารถที่จะสอนสิ่งเหล่านี้ท่านเหล่านี้ได้ สอนได้ทั้งนั้น เพราะธรรมเหนือทุกอย่าง ด้วยเหตุนี้เองพวกเราทั้งหลายที่เป็นชาวพุทธและเป็นวงราชการงานเมือง จึงไม่ควรจะห่างเหินศีลธรรมประจำตัวเอง อยู่ในบ้านก็ให้มีประจำตัวเอง ผู้มีศีลมีธรรมอยู่ในครอบครัว พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยตามสมมุติดั้งเดิมของเราที่ใช้มา เอาของจริงออกมาใช้ ไม่ได้เหมือนทุกวันนี้มักจะเอาของปลอมออกใช้ พูดอย่างธรรมดา ครอบครัวผิวเมียอยู่ด้วยกัน ต่างคนต่างมีศีลมีธรรม จะร่วมเย็นทั้งสองฝ่าย ทั้งสองฝ่ายให้ความร่วมเย็นแก่ลูกเต้าหลานเหลนครอบครัว ตลอดวงศ์สกุลจะชุ่มเย็นไปตาม ๆ กัน

นี่ละธรรมแทรกเข้าตรงไหน จะมีความสงบเย็นใจตายใจ อบอุ่นต่อกันได้โดยไม่ต้องสงสัย ถ้าตรงข้าม กิเลสแทรกตรงไหน ผิวเมียรักกันขนาดไหนแต่กันด้วยความรัก ผิวเมียรักกันมาก เกิดมีฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งคิดแหวกแนวออกนอกกลุ่มนอกทางเท่านั้น ฟันฝ่าหัวอกกัน เข้าใจไหม เมียไปมีชู้หรือแอบแฝง ผิวไปมีชู้แอบแฝงนี้ คือเอาดาบอันคมกล้ำมาฟันหัวอกกัน ไม่มีอะไรจะร้อนยิ่งกว่าผิวเมียที่เกิดขึ้นมาจากความรักกัน เพราะฉะนั้นจึงต้องมีธรรมเข้าประสานไว้ตลอด ไปที่ไหนถ้าลงมีศีลมีธรรมตายใจทั้งนั้น ไม่ว่าผิวว่าเมียไปไหนลูกเต้าอบอุ่นไปหมด พ่อกับแม่ให้ความอบอุ่นแก่ลูกเพราะศีลธรรมมีอยู่กับหัวใจของพ่อของแม่ ศีลธรรมจึงเป็นความจำเป็นมากที่สุดทีเดียว

เวลานี้ชาวพุทธเรารู้สึกว่าเห็นห่างจากศีลจากธรรมมากลงไปโดยลำดับ เรื่อยว่าแต่ประชาชนฆราวาส แม้แต่พระก็ไม่พ้นที่จะเป็นหัวหน้าความเลวทั้งหลาย ความเสื่อมทรามทั้งหลายเหล่านี้ ไม่พ้นจากพระเป็นอันดับหนึ่งไปได้ นี้เรียกว่าธรรม พูด

อย่างตรงไปตรงมาจึงเรียกว่าธรรม ไม่เอนไม่เอียง ไม่เห็นแก่หน้าโมกโชโลกนะ อย่างนั้นไม่ใช่ธรรม เรื่องของกิเลสประจบประแจงเลียแข้งเลียขา กัน เรื่องกิเลสเป็นอย่างนั้น ถ้าธรรมแล้วตรงไปตรงมา เรื่องธรรมอยู่ที่ไหนจึงเย็นไปหมด

ในวงราชการผู้ใหญ่ก็เป็นธรรม ผู้น้อยถึงจะผิดพลาดไปบ้างก็ต้องระวังผู้เป็นธรรม ๆ แล้วต่างคนต่างเป็นธรรมด้วยแล้วเย็นไปหมด นั้น ธรรมแทรกตรงไหนเย็นไปหมด ถ้าเรื่องของกิเลสแทรก โอ้ย ไม่ได้นะ นี่รู้สึกว่ายากห่างจากศีลจากธรรมมากไป โดยลำดับ ตั้งแต่พระลงไปในวงพุทธศาสนาของเรา เรื่อยๆ เอาสมาธิมาพูดอย่างเดียวว่าเรามีแต่ความผิด ตัวพระสร้างความผิดไว้อย่างลึกลับและเปิดเผย มีมากต่อมากทีเดียว นี่จะทำลายตัวเองทำลายสังคัม ทำลายศาสนาไปในตัว

แล้วที่นี้ญาติโยมที่เขามองเห็นเข้า มันไม่น่าเลื่อมใสเขาจะเลื่อมใสทำอะไร ก็หาของที่เป็นมงคล ตาดูก็ดูสิ่งที่เป็นมงคล หูฟังก็ฟังสิ่งที่เป็นมงคล แล้วกลับกลายเป็นแต่พิษแต่ภัยที่มั่งคั่งหายหูหายตาจิตใจตลอดเวลา แล้วจะก้มหัวลงสนิทใจกันได้ยังไง นี่ละที่ประชาชนผู้ดีเขาไม่ยกไหวไม่ยกกราบพระ เพราะพระเลว ใจส่วนคนเลวอยู่แล้วกับพระเลวมันก็เข้ากันได้ กราบไม่กราบก็ไม่มีปัญหาอะไร แต่พระที่ติดอยู่นี้กับคนดีเข้ากันได้สนิท ถ้าประชาชนเขาดีแต่พระเลว เขาก็ไม่ยกกราบไม่ยกไหว ไม่ยกเข้าไปเหยียบจนกระทั่งวัด

พูดด้วยความเป็นอรรถเป็นธรรมก็คือว่า เราเป็นลูกชาวพุทธ ไปที่ไหนเมื่อสถานที่ที่มีอยู่ที่ควรจะกราบไหว้บูชา เป็นขวัญตาขวัญใจ เป็นสิริมงคลแก่เราแล้ว ผ่านไปวัดไหนที่ท่านปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ควรจะได้เข้าไปกราบไหว้ท่าน มีข้อศึกษาปรารถนาอะไรที่จะเป็นอรรถเป็นธรรมก็จะได้ยินได้ฟังจากท่าน นอกจากเป็นสิริมงคลแก่จิตใจของเราแล้ว ยังจะนำความเป็นสิริมงคลที่ได้ยินได้ฟังจากท่านนี้กระจายออกไป ก็ชุ่มเย็นกันไปหมด เพราะฉะนั้นจึงวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องชาวพุทธเราที่ห่างเหินศาสนามาก ในขณะเดียวกันใกล้ชิดติดพันกับความชั่วช้าลามกมากเป็นลำดับ ถ้าห่างอันหนึ่งมันก็ติดพันอันหนึ่ง ใกล้ชิดอันหนึ่ง ถ้าใกล้ชิดติดพันกับอรรถกับธรรม ห่างเหินอบายมุข เราพูดย่อ ๆ ว่า อบายมุขนี้ตัวภัยสำคัญ ประจำอยู่ทุกผู้ทุกคนครอบครัวเหย้าเรือน

อบายมุขนี้เราอย่าเข้าใจว่าอยู่ที่ไหนที่นี้หนา มันอยู่ที่ตัวของเราเป็นต้นเหตุ แม้แต่เรือนจำมันก็ไม่พ้นจะเกี่ยวโยงกับเรา ใครเป็นคนชั่วพวกนี้จะเข้าเรือนจำเข้าคุกเข้าตาราง คนดีไม่เข้า บ้านเขาติดเรือนจำอยู่เขาก็เป็นคนดีอยู่นั่นข้าง ๆ เรือนจำ แต่คนชั่วมันอยู่ที่ไหนเขาก็ลากเข้าไปหาเรือนจำ นี่ละความใกล้ชิดติดพันกับทางหนึ่งแล้วห่างเหินทางหนึ่ง มันก็เป็นอย่างที่ว่านี้

ต้องขอภัยนะเวลาพูดทุกวันนี้ไม่เหมือนแต่ก่อน พูดหลงหน้าหลงหลังแล้ว เตี้ยวันนี้ ต่อไปจะเทศน์ไม่ได้นะ แต่ก่อนไม่เป็น เพราะพูดเป็นแถวเป็นแนวไปเลยไม่หลงไม่ลืม เตี้ยวันนี้เทศน์ไปสัญญาอารมณ์มันลืมตัดบัพหายเจียบเลย ไม่ทราบว่าคุณพูดเรื่องอะไร นี่ก็พูดถึงเรื่องเราที่เข้าใกล้ชิดกับวัดกับวา ครูบาอาจารย์ที่มีศีลมีธรรม แต่เวลานี้ไม่ว่าท่านว่าเราพูดเสมอกันหมด เพราะธรรมต้องเสมอกัน พระที่จะหากราบนี้หากราบยากแล้วนะเตี้ยวันนี้ มีแต่เปรตแต่ผีนั้นละมาก หัวโล้น ๆ ศีรษะโล้น ๆ แล้วเอาผ้าจีวรมาครอง หายู่หากินด้วยความทุจริต โดยอาศัยผ้าเหลืองเป็นโล่บังหน้า มีเยอะในประเทศไทยเราไม่ต้องหาที่อื่น ถ้าอย่างนั้นใครจะไปกราบได้ลงคอ มองเห็นก็อยากเผ่นแล้วอยากได้สักสิบขวาน สองขวานมันไม่ทันใจ อยากได้สักสิบขวานี่จากภัย คือพระเป็นภัยต่อโลก มีได้

นี่ละธรรม ท่านทั้งหลายให้ฟังเอา ถ้าเป็นธรรมแล้วอยู่ไหนเย็นหมด ถ้าเราได้มีพระมีครูบาอาจารย์เป็นที่ตายใจ ๆ อยู่ทั่ว ๆ ไปแล้ว บรรดาประชาชน เฉพาะอย่างยิ่งคือวงราชการ จะเข้าใกล้ชิดติดพันกับบรรดากับธรรม นำเหตุผลธรรมนี้ออกไปปฏิบัติหน้าที่การงานแล้วจะชุ่มเย็นไปหมด

วันนี้ท่านทั้งหลายมาเยี่ยมหลวงตาก็นับว่าเป็นมงคล ถึงหลวงตาจะไม่สามารถให้ความเป็นมงคลแก่ท่านทั้งหลายแล้ว พระพุทธเจ้าหลวงอยู่ข้างบนคือศาสดาแทนพระพุทธรูปนั้น แล้วครูบาอาจารย์เช่น หลวงปู่มั่นนี่ยกนิ้วให้เลย อยู่ข้างบน ระลึกล้อมไปนั่นก็เป็นมงคล ถ้าระลึกล้อมหลวงตาบัวไม่สามารถที่จะให้ความเป็นมงคลแก่ท่านทั้งหลาย ให้นึกน้อมขึ้นไปข้างบนนะ ไม่พลาดละมาที่นี้ เรียกว่าไม่พลาด เอ้า มีอะไรก็ว่ากันไป มาก็มีแต่หลวงตาองค์เดียวมีปาก พูดวับ ๆ อยู่คนเดียว คนอื่นมีปากเหมือนกันไม่ได้พูดมีแต่ฟัง นี่ก็เปิดให้ มีข้อข้องใจอะไรก็พูดกันได้

หลวงตาก็รู้สึกว่ามันหนักมากนะ ถ้าพูดตามหลักธรรมชาตารู้สึกว่าหนักมากทีเดียว แต่หนักแบบพระ เราไม่มีอะไร ๆ กับใครในโลกมีแต่ทำประโยชน์อย่างเดียว ๆ ตลอดตื่นนอนขึ้นมาคิดเรื่องโลกเรื่องสงสารที่จะทำประโยชน์ในแง่ใดมุมใด เราคิดแล้วสำหรับเรื่องของเราเอง เราพูดอย่างร้อยเปอร์เซ็นต์แบบธรรมเหมือนกัน เราไม่มีอะไรที่จะมาคิดว่าเรานี้ได้บัพพร่องอะไร ความเสียหายไม่ดีไม่งามเราตำหนิเราได้ที่ตรงไหน เราปรับปรุงเราตั้งแต่วันเราบวช จนกระทั่งบัดนี้ได้ ๖๘ ปีเต็ม เราไม่เคยได้ทำความทุจริตด้วยเจตนาของเรา โดยข้ามเกินทำลายศีลธรรมข้อใดข้อหนึ่งเราไม่มี รักษามาขนาดนั้นจนกระทั่งทุกวันนี้ แล้วผลที่ได้มาจากความระมัดระวังรักษาตัวเองด้วยอรรธด้วยธรรม เต็มเม็ดเต็มหน่วยมา เราจึงได้ความภาคภูมิใจ ไปที่ไหนเราเย็นตลอดเราพูดอย่างนี้นะ

โลกจะร้อนอะไรจะร้อน ดินฟ้าอากาศจะร้อน หัวใจเราไม่ร้อน ถึงร่างกายเราจะร้อนเพราะไฟเพราะไฟ เพราะแดดเผาเผาเรา แต่หัวใจเราไม่ร้อน เราจึงเทศน์สอนโลกได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยตามอรรถตามธรรม คนทั้งหลายที่เขาไม่เคยได้ยินภาษาของธรรม เขาก็ต้องพูดว่าหลวงตาบ้วนี่พูดกระแทกแตกตั้น พูดดูพูดต่ำพูดหยาบโหลอะไร ตัวเขาหยาบโหลเต็มตัว ๆ เอาธรรมะที่เขาว่ากระแทกแตกตั้นดูต่ำกว่ากล่าวซึ่งเป็นน้ำธรรมที่สะอาด ชะล้างลงไปหาส้วมหาถ่าน ส้วมถ่านมันไม่ยอมรับน้ำที่สะอาด มันจึงต้องตำหนิว่าเทศน์อย่างนั้นเทศน์อย่างนี้ ตัวของมันเลยยิ่งกว่าส้วมมันไม่เข้าใจไหม นี่กิเลสต้องเข้าตัวอย่างนี้เสมอ

ให้เราระวังนะ เวลาอยู่ในบ้านในเรือนก็หาแต่ยกโทษแฟนไม่ได้นะ ผู้หญิงมันปากเปราะ อะอะมันจะยกโทษแฟน คือหาที่ปลงไม่ได้ปลงที่อื่นเขาจะเอาไม่ไล่ตีเอา ถ้าปลงที่แฟนแล้วก็อย่างมาก็แฉะ เท่านั้นแหละ เข้าใจไหม มันตีกันไม่ลง ทำอะไรกันไม่ลง ผัวกับเมีย พ่อกับแม่ เป็นอย่างนี้ละ เราได้ทำจริง ๆ เรื่องทำประโยชน์ให้โลกนี้ทำเม็ดเต็มหน่วยเต็มกำลังความสามารถด้วยธรรมล้วน ๆ เลย ไม่มีโลกเข้ามาแฝง ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ตรงไปตรงมา เพื่อให้ธรรมะนี้เป็นสาระประจำใจโลกต่อไป เราจึงไม่มีคำที่โกหกหลอกลวงโลกเอามาพูดไม่มี มีแต่จริงล้วน ๆ ผิดบอกผิดทันที ถูกบอกถูกทันที ไม่มีคำว่าเอนว่าเอียงอะไรเลย เราทำให้โลกได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย

เวลานี้ก็พยายามช่วยโลกทางด้านวัตถุเราก็ได้ถึง ๕ ตัน กับ ๑๑๘ กิโลแล้ว ทองคำของเราได้ ๕,๑๑๘ กิโลแล้ว ส่วนดอลลาร์ยังไม่ถึงสิบล้าน เกือบเจ็ดล้านแล้ว ส่วนเงินสดนี้เราได้แยกออกไปซื้อทองคำ ๙๓๑ ล้าน เงินสดที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคคนี่เราแยกออกจากช่วยพี่น้องประชาชน ๙๓๑ ล้านไปซื้อทองคำเข้าสู่คลังหลวงของเรา ส่วนนอกจากนั้นเราก็ช่วยโลกตั้งที่ทานทั้งหลายเห็นนี้แหละ แต่บางแห่งเขาก็เขียนไว้ว่า ญาณสัมปันโน เช่นตึกนะ ญาณสัมปันโน เราบอกไม่จำเป็นต้องเขียน เราไม่มาหาเอาตัวหนังสือนะ เราหาประโยชน์ให้โลกต่างหาก เขาก็ด้อมเขียนอยู่จนได้นั้นแหละ เราลบคือเราไม่ต้องการ ทำประโยชน์ให้โลกเราเป็นที่พอใจ ถึงอย่างนั้นตึกต่าง ๆ ญาณสัมปันโน ๆ อยู่ไหนจนได้ เวลาเขาเขียนเราไม่เห็นละซี เราบอกเขาก็ฟังแต่เขาไม่ทำตามจะว่ายังไง เรื่องฟังเขาฟังแหละ เขาไม่ทำตาม ไปที่ไหนก็อย่างนั้นแหละ บางที่ยังเห็นรูปเราไปติดไว้ก็มี เขาก็ติดเอง

นี่ที่ทำประโยชน์ให้โลกเราทำอย่างนี้ สุดขีดสุดความสามารถของหลวงตา คราวนี้เรียกว่าสุดจริง ๆ ช่วยชาติบ้านเมืองทุกด้านทุกทาง ทั้งทางโลกทางศาสนา เราช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วยทุกด้านทุกทาง อย่างที่ว่าเงินที่แยกออกไปนี้ จากซื้อทองคำแล้วก็แยกออกช่วยทางโรงพยาบาล เป็นต้นนะ เริ่มตั้งแต่คนทุกข์คนจนที่จำเป็นจริง ๆ หาทาง

ออกไม่ได้เราก็ช่วย ช่วยด้วยเหตุผละ จากนั้นก็สถานสงเคราะห์ต่าง ๆ ทั่วไปหมด แล้วก็โรงร่ำโรงเรียน ไม่ทราบว่่าก็หลัง แล้วก็ก้าวเข้าสู่วังราชการสถานที่ต่าง ๆ วังราชการที่ไหนจำเป็น ๆ เราเข้าช่วย เช่นสร้างตึกสร้างอะไรให้ต่าง ๆ นี่ให้หมด แม้ที่สุดเรือนจำก็ยังได้ให้ เช่น เรือนจำลาดยาวนั้นก็ตั้งเจ็ดล้านกว่า สร้างตึกให้หลังหนึ่ง หก ล้าน มอบให้เป็นมูลนิธิหนึ่งล้าน เป็นเจ็ดล้าน แล้วให้เงินก้อนประมาณสักสามสี่หมื่น อย่างนี้แหละตามเรือนจำ อย่างอุดรนี้ก็หลายล้านนะ หนองบัวลำภู อุดรฯ นี้เรียกว่า เรือนจำ

จากนั้นก็เข้าสู่โรงพยาบาล โรงพยาบาลมีมากที่สุดนะ มากจริง ๆ ร้อยกว่าโรงที่ เราช่วยนะ ทั้งให้เครื่องมือแพทย์ ทั้งให้รถให้รา สร้างตึกอะไร ๆ ให้ ทั้งซื้อที่ให้ ซื้อที่เพิ่มก็มี ซื้อที่ให้หมดโรงพยาบาลก็มี อย่างนี้แหละช่วย จึงว่าโรงพยาบาลนี้มากที่สุดเลย นี่ละเงินเราไม่ทราบว่าจะหามาจากที่ไหนมันไม่มี สำหรับโลกมองหลวงตาเขาจะไม่มอง ต่ำ ๆ ละ เขามองปากจรวดตาวเทียมว่า หลวงตานี้คือเศรษฐี เศรษฐีเงิน แล้วตรงกันข้ามไม่มีใครจนยิ่งกว่าหลวงตา แน่มันเป็นอย่างนั้นนะ ก็อย่างนี้แหละมันจะมีได้ยังไงก็ อย่างที่ว่า บางครั้งติดหนี้เขานะ อย่าเข้าใจว่ามหาเศรษฐีอย่างนี้จะติดหนี้ไม่เป็น ตัวสำคัญตัวนี้ติดหนี้บ่อยนะ

คือโรงพยาบาล เช่น เครื่องไม้เครื่องมือมีจำเป็นอะไร ๆ เครื่องมือเครื่องนี้ ความจำเป็นสำหรับคนไข้มากน้อยมีมากน้อยเพียงไร นี่ละสำคัญนะ เมื่อไม่มีเครื่องมือนี้คนไข้มาากน้อยหมดหวัง ๆ เอ้า ทำยังไง เรื่องราวมันที่จะติดหนี้ละ พอได้เครื่องมือนี้มากคนไข้สมหวัง ๆ เอ้า ติด เราไม่มีเงินจะทำยังไง มันจำเป็น ความจำเป็นของคนไข้มากกว่าการติดหนี้ เอ้า ติดเลย ติดเรื่อยนะติดหนี้ แต่พอจะเข้าคุกลูกศิษย์เขาไปลากออกมา ไม่ได้เข้าสักทีละเข้าคุก คนติดหนี้ต้องเป็นโทษใช้ไหม ต้องจับเข้าคุกละซิ นี่ยังไม่ได้ก้าวว่าจะเข้าละนะ แต่ลูกศิษย์ไปลากมา มาแล้วติดอีกอยู่อย่างนั้น นี่ละความจนของหลวงตานะ

ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบเสียว่า หลวงตานี้ไม่มีจริง ๆ ไม่มีอะไร เงินที่เหลือไว้ในธนาคาร เราจัดไว้แล้ว สมมุติว่าหลวงตาตายนี้มีเงินตกค้างอยู่ในสมุดธนาคาร อย่าเข้าใจว่าหลวงตาสั่งสมเงินนะ ไม่มี เงินเหล่านี้เราเพื่อนั้น ๆ ไว้นั้นหมดแล้ว เราตายแล้ว บัญชีนี้พระท่านก็จับเอาไปเลย เราสั่งไว้หมดแล้ว บัญชีสมุดฝากอยู่กับเรา เงินอยู่กับธนาคาร เวลาเราตายให้พระมาเอาบัญชีนี้ออกทางเลย เรื่องของเราที่พระทั้งวัดไม่มีแหละที่จะสงสัยเรานะ เรื่องการเงินการทอง นอกจากคนภายนอกเขาจะต้องคิดเรื่อง อุกุศลมันมาทันทีแหละ มันมาโจมตี นี่หลวงตาบัวมีเงินเท่านั้นเท่านี้มันจะหาเรื่องโจมตี ให้พี่น้องทั้งหลายชอกช้ำจิตใจได้ไม่สงสัย

ทั้ง ๆ ที่หลวงตาบัวไม่มีอย่างนั้นเลย เขาไม่รู้ความมุ่งหมาย เงินที่เหลืออยู่นี้
เหลือเพื่ออะไร ๆ บ้างเราคิดไว้หมดแล้ว เวลาเราตายแล้วเงินที่เหลือนี้เพื่อน ๆ พระ
ท่านก็จัดการ ๆ ตามนั้นเลย ที่จะให้มีเงินไว้ ๆ ฟรี ๆ สำหรับหลวงตาบัวแล้วบอกได้
ร้อยเปอร์เซ็นต์ บอกไม่มี เราไม่เคยเก็บเงินแต่ไหนแต่ไรมา ตั้งแต่สร้างวัดมาเราไม่เคย
มีเงินติดตัว ได้มาเท่าไรออกหมด ๆ ตั้งแต่ก่อนช่วยชาติบ้านเมือง ตั้งแต่สร้างวัดจน
กระทั่งบัดนี้เราทำอย่างนั้นตลอดมากับโลกทั้งหลาย ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบตาม
นี้ เราจึงไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว มีเท่านั้นละนะ

อ่านธรรมะหลวงตา วันต่อวัน ทางอินเทอร์เน็ต www.luangta.com